

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Λι' ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 lion τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Φίλτατε Ἀριστόφανες!

Διαμαρτύρομαι! Ὡς νὰ μὴ ἦρκει ὁ τα-
 κτικῶς πνέων σφοδρὸς βορᾶς, καὶ νεφέλας
 κονιορτοῦ ἀνυψόνων, δι' ὧν οἱ πώγωνες καὶ
 οἱ ῥώθωνες καὶ τὰ στόματα ἡμῶν καθ' ἑ-
 κάστην πληροῦνται, ὡς καθ' ἑκάστην πλη-
 ροῦνται ἀνοησίας αἱ στήλαι τῆς χαριεν-
 τολόγου κορομυλαδικῆς, θέλω νὰ εἴ-
 πω Κορομηλαδικῆς ἐφημερίδος, ὡς νὰ μὴ
 ἦρχουν οἱ τόσοι γελοιοὶ ἵππεῖς οἱ τετραπο-
 διζόντες κάλπην εἰς τὰς πλατείας μας, καὶ
 ὁδοῦς—ὁ Θεὸς νὰ τὰς κάμη τοιαύτας—ὡς
 νὰ μὴ ἦρχουν τὰ κάρρα καὶ οἱ εὐγενεῖς
 καραγωγεῖς—εὐγενεῖς, ὅσον εἶνε εὐγενῆς
 ὁ τραμπούκαρός μας Μογγόλος,—ὡς νὰ
 μὴ ἦρχουν αἱ πολυπληθεῖς ἀμαξαὶ καὶ ἀ-
 μαξηλάτκι οἱ ἀπὸ ῥυτῆρος τὰς ἀγυῖάς μας
 καθ' ἑκάστην αὐλακοῦντες, ὡς αὐλοκόνου-
 σιν ἄθλια τινα ἀνθρωπάκια, οὐδὲ τοῦ «Θερ-
 αίου» αὐτοῦ ἐξαιρουμένου ζαχαίου Δευ-
 τεραίου τὰς περὶ τὸ Ἀρσάκειον ἀτραποῦς,
 (βοῦρδουλας ποῦ τοὺς λείπει!), ὡς νὰ μὴ
 ἦρχουν, λέγω, ὅλοι αὐτοὶ, οἵτινες μᾶς πνί-
 γουσι καθ' ἑκάστην εἰς τὸν κονιορτόν, ἔχο-

μεν τώρα, ὡς ἐπίμετρον καὶ πρὸς ἐπαύξη-
 σιν τῆς δυστυχίας μας καὶ τὰς μακρὰς οὐ-
 ρὰς καὶ τὰ πούφ τῶν χαριστάτων κυριῶν
 μας, αἵτινες, ὡσεὶ θεαῖναι βαδίζουσιν ἐν
 μέσῳ νέφους κόνεως, τὴν ὁποίαν ἡ πλή-
 ρης ρύπων καὶ ἀκαθαρσιῶν οὐρά των διε-
 γείρει, πνίγουσι πάντα δυστυχῆ παροδίτην,
 τὸν ὁποῖον κατάρα Θεοῦ ἤθελε ρίψη ὀπι-
 πισθεν αὐτῶν ἢ, ἂν δὲν σὲ ἀρέτῃ, ἔστω καὶ
 ἐμπροσθεν. Διαμαρτύρομαι συνωδᾶ τοῦ δεῖ-
 να ἄρθρου τοῦ Συντάγματός μας, τὸ ὁ-
 ποῖον ἀπαγορεύει πᾶσαν διατάραξιν τῆς δη-
 μοσίας ἡσυχίας, διαμαρτύρομαι κατὰ πά-
 σης ἀρχῆς ἣτις ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην ἀσ-
 χημοσύνην εἰς τὰς γυναῖκας. Δὲν ἡμπο-
 ροῦμεν οὔτε ἓνα δράμι ἀέρα ν' ἀναπνεύσω-
 μεν καθαρὸν, μ' αὐτὰ τὰ διαβολοφούστανα
 τῶν κυριῶν μας. Πρέπει νὰ καταργηθῶσι
 πρέπει νὰ περισταλῆ ἡ τοιαύτη κατάχρησις
 τῆς δημοσίας ὑγείας ἢ γενομένη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν μας, καὶ ἄς φωνάξῃ ὁ φιλογύνης
 Καμπούρογλου ὅτι πιέζομεν καὶ δὲν ἀφί-
 νομεν ἐλεύθερον τὸ γυναικεῖον—ναὶ τὸ γυ-
 ναικεῖον φύλον.

Πρέπει ἀφύκτως, καὶ ἀνευ ἀναβολῆς,
 τυχέως καὶ γρήγορα νὰ κοντήνωσι τὰ φο-
 ρέματα τῶν γυναικῶν,—ὡς σὺ, καὶ ἐγώ,
 καὶ ὁ Σουρῆς καὶ ὁ Βερβέρης καὶ ὁ «Λαός»
 (ἄφησε, ἄς εἴπωμεν καὶ αὐτόν, ἂν ὄχι δι' ἄλ-
 λο τοῦλάχιστον πρὸς ἐμπαιγμόν) ἐκοντή-
 ναμεν τὴν μακρὰν ὡς παπούτσι καὶ ἀσχη-
 μονοῦσαν καὶ ἀτάσθαλον γλώσσαν τοῦ
 Κορομηλοκαμπούρογλου, (δυὰς ἀδιαχώρι-
 στος ψυχῆ τε καὶ σώματι). Πρέπει, ἐπανα-
 ναλαμβάνω, νὰ κοντήνωσι τὰ φορέματα τῶν
 γυναικῶν, καὶ νὰ κοντήνωσι ταχέως, ἀλ-
 λά νὰ κοντήνωσι μετρίως, τὸ πολὺ πολὺ,
 ἕως τὰ τακουνάκια των, παραπάνω ὄχι, ὄχι
 πρὸς Θεοῦ, ὄχι μέχρι τῶν κνημῶν, ὄχι,
 διότι σκανδαλίζομαι, ὄχι νὰ μὴ καταστῶσι
 φαινομηρίδες. Θεὸς φυλάξοι, διότι τότε ποῖος
 μαζεύει τὰ μυαλά τοῦ Καμπούρογλου. Νὰ
 ἴδῃ κνήμην γυναικεῖαν ὁ Καμπούρογλου,
 ἢ ὁ Ροῖδης, ἢ ὁ ἔξουτιασμένος Βαμπᾶς,
 ἄρες τὸν τρελλό—Μανσόλα, ἢ τὸ κάτω κά-
 τω ὁ Μογγόλος μας, πῶ πῶ πῶ, τρομάρα
 μας, ἀφηνίασαν καὶ πᾶν. Λοιπὸν νὰ κοντή-
 νωσι τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ με-

Κ Η Π Ο Σ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΚΑΛΑΜΩΝ «ΑΙ ΦΑΡΑΙ».

Χαῖρε, Σύλλογε μεγάλε, τῶν μεγάλων μασκαράδων,
 Χαῖρε, Σύλλογε Φαρῶν.
 Χαῖρε, Σύλλογε τῶν νάνων καὶ τῶν κάλπικων παράδων,
 Τῶν κουτῶν καὶ τῶν μωρῶν.
 Χαῖρε, Σύλλογε μεγάλε, ποῦ θὰ λάμπης ὡς ἀδάμας
 Τῆς μεγάλης κουταμάρας καὶ ψευτιᾶς εἰς τὰς Καλάμας.
 Χαῖρε, Πρόεδρε μεγάλε, χαῖρε θεῖε Κορριωτάκη,
 Ὅπου πάντα πιπιλάς
 Σὰν λουκάνικο ῥε τοὺς δρόμους τὸ κομψό σου τσιμπουκάκι,
 Καὶ μονάχος σου γελάς,
 Κι' ὅτι βροῆς ἐμπρὸς τὸ γλείφεις μὲ τὴν γλώσσά σου σὰν γάττα,
 Κι' ὅλοι σ' ἔχουν γιὰ Μπερτόλδο ξακουστό ῥε τὴν Καλαμάτα.

Ἐλυτρώθης, Γρηγοράκη, συνεργεῖα καὶ δυνάμει
 Τῶν πολλῶν ἐξορκισμῶν,
 Ποῦ ὁ Δόκτωρ Δημητράκης ἕως τώρα σ' εἶχε κάμει,
 Ἀπὸ τὸν σεληνιασμόν,
 Ὅπου σ' ἐπιαν' ἀπὸ τότε ποῦ ἀπ' ὄλους λητμονήθης,
 Καὶ ὡς Λάζαρος πρὸς δόξαν τῆς Πατρίδος, Ἀνεστήθης!
 Χαῖρε, Τζάνε, ὅπου πάντα εἰς τοὺς τάφους βῆτορεύεις
 Τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν,
 Καὶ ῥε τὴν Καλαμάτα μέσα βουλευτῆς νὰ βγῆς γυρεύεις.
 Χαῖρε, ῥήτωρ τῶν νεκρῶν!
 Χαῖρε, Δόκτωρ Δημητράκη, μὲ τὸ ἄσπρο σου τσεμπέρι,
 Ποῦ δὲν ἔχεις ῥε τὴ σοφία καὶ τὴ ῥητορεία ταῖρι!!!
 Χαῖρε, Κώνστα, ἔακουσμένε καὶ τοῦ Παπαφλέσσα ῥε
 Φοβερὲ παλληκαρᾶ!
 Ὅπου γιὰ τὴν ὠμορφιά σου κάθε μιὰ σὲ καμαρώνει
 Πολυτέλγητρη κυρά.
 Χαῖρε, Κώνστα μας ἀσίχη, χαῖρε Φλέσσα ἄντελι
 Ποῦ τ' αὐγὸ εὐθὺς τσακίζεις μὲ τὸ ἓνα μόνο χέρι.

ταίως, μόλις να φανήται το ποδαράκι των, μ' όσον ότι και τούτο σκανδαλίζει.

Πού καταπτήσαμεν, πόσον κατέστημεν γαυνοπολίται. Δέν βλέπετε, μέχρι της γθές απευθυνόμενοι πάλι άγρια γύναια του γαλιτικού θεάτρου, σήμερον σκοτούμεν τας όρες μας άκούοντας τους ουρουλιμους των ελληνικών ηθοποιών, τρέχοντες καθ' εκάστην εις τα Πατήρια γάρην δήθεν περιπάτου άνάπλευσι κοινότοπου ως ποικίλοι άλλοίωμένοι, στρεφογυρίζοντες ως μυλωνάδικα άλογα τρίς της εβδομάδος εις τας μουσικάς, βλέποντες σχοινοβάτας τότε εις το ζαδίον και τότε εις την μάνδρα του Σκουζέ (πού είναι καμένη Τάξος), γελώμεν με τα γυμνάσια και τας στολάς των φοιτητών, συνοδευόμενοι χάριν διασκεδάσεως και της μουσικής τας των στρατιωτικών χροδίας, άνογιώσκοντες τας μωρολογίας της «Εφημερίδος» και τα ληρήματα του Βαμπά εις τα επί Παρισίω θεατρικά δελτία του «Νεολόγου», έμπαίζοντες τον κακό παιδί, διασκεδάζοντες με τους δικασζόμενους, οικτειρόμενους τους πώς επισκόπους (λέγω πώς διότι εγώ πλέον τους διεγράψα από του καταλόγου των παππάδων) τρέχοντες εις τους Συλλόγους... Στόπ! Σία και άράξαμεν. Τί τρέχει; Άκουσον, Άριστόφανες, και φκτειρε και έλεηνολόγητε την άθλιότητα μας.

Την παρασκευήν τό βράδυ έπήγα και έγω εις τον «Παρνασσόν», τον Σύλλογον, κυρίως για άκούσω την Λεσβίαν μουσαν και ιδω έκ του σύνεγγυς και τα μούτρα του Κορομηλά, όστις έδωκε 500 δρ. (δέν της έρωγε καλλίτερα εκεί που συνειθίζεις), και συνέτηρες δραματικόν άγώνα. Εκείνο τό βράδυ, λοιπόν συνέπεσε να διαβασθής και ή έκθεσις του άγώνος. Αυτήν την έκθεσιν την εδιάβασεν εις χρι της, όστις άφοδύβρισε και έξημετέλιος, ποιους νομίμεις; τον Σέκσπυρ, τον Ουγκώ, τον Σίλερ, και δέν ειξεύω πόσους άλλους, έπλεξε τον πανηγυρικόν του Κορομηλά και του ειπε και τί δέν του ειπε; Τον ειπεν εύγευστάτην και ποιητικωτάτην και πατριωτικωτάτην καρδίαν, προστάτην της φιλολογίας,

γενναιότατον άγωνοθέτην, ευφρόεστατον και και. Αιδώς! πού τό έρύθημά σου; Κριτά, δέν αισγύνθης, δέν συνεκάλυψες τό πρόσωπον όσαι τοιαύτας μωρίας έξερεύνεσαι; Αυτά έλπίζαμεν από σε; Δέν εντρέπης εις τον βόδορον κυλισθείς, και δέν εσυαθής βρωμάσας τά χείλη σου με τό βρωμερόν όνομα του Κορομηλά; Με την Κλεοπάτραν δέν την όποιαν εδράβευσες, δέν εγίνωσκας ότι καλίστατο καταγέλαστος; δέν άκούεις ό κόσμος τί βοά; Ητο άξιζ βραβείου ή Κλεοπάτρα; Αυτή ή άδιάντροπος, ητις ενώπιον των κοιτών επάλαιτε σήθος με σήθος με τον Τιμολέοντα, όστις υπεχώρησεν άπέναντι της τόσης άχρειότητος; Με έννοιεις, Κριτά, ή θέλεις να τά ειπωμεν ξεφάνεσα; Βαβαί του θράσους σου, και της άκρισίας και της τόλμης σου! Σύ δε, Άμπελά, ό χάριν 500 ψωροδραχμών, δημοσία ψευθείς, και άσυτολόως δεχθείς ένα παληοκλαδί δάφνης από ένα γελοϊόν άγωνοθέτην, δέν σκεπάζεις τά μούτρα σου και δέν πλξ, να πνιγήςεις τον Φαληρέα; Ου να χαθής κουτρούλη, άμοιβαϊοθαυμαστά, ψεύσα!

Άγείαινε, Άριστόφανες, και μη πάυσης άγωνιζόμενος κατά των διαφορών και άχρειών άμοιβαϊοθαυμαστών.

Άγείαινε Ό φίλος σας ΕΓΩ Ό Γιώτα—Βήτας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τό Σάββατον, την Δευτέραν και γθές έξηκολούθησεν εν τώ ειδικώ δικαστηρίω ή εξέτασις των μαρτύρων της υπερασπίσεως δια τας άρχιεπισκοπάς Κεραλληνίας, Πατρών και Μεσσηνίας. Πάντες σχεδόν οι διά την άρχιεπισκοπήν Κεραλληνίας εξέτασθέντες μαρτυρες κατέθεσαν τά αυτά με τους της κατηγορίας, διότι, καθά λέγεται, όλοι έχουν εις τό στομάχι των τον παναγιώτατον Κομποθέκραν.

Λέγεται ότι ό Γιάννης και ό Βασίλης καταγγίνονται εις την σύνταξιν όγκώδους συγγράμματος περί μετάνοίας, άφού δέ

όμολογήσωσιν ενώπιον του δικαστηρίου τας άμαρτίας των και άθωωθώσι, θα άναχωρήσωσιν εις Ιερουσαλήμ, δια να γίνουν Χατζίδες. Ό Θεός να τους φωτίση.

Ό συντάκτης του «Καθήκοντος» Καλαμίω, τον όποτον εκτιμώμεν δια την πολιτικήν του σύνεσιν, υπέεικον από τινος εις πολιτικάς άντενδικήσεις, δέν παύει να άναμασσά την πολυδύλλητον δίκην του κ. Α. Παρασκευοπούλου, άναγράφων πάντα τά κατ' αυτήν λαβόντα χώραν έκ των Πατριών εφημερίδων. Καλόν εινε και φρόνιμον ό άξιότιμος συντάκτης του «Καθήκοντος», όστις κάλλιον παντός άλλου γνωρίζει, ότι ό κ. Παρασκευοπούλος εγένετο θύμα των βραδιουργιών της Μαυροβελιχικής σπείρας, να παύτη πλέον να κτυπά τον κ. Κομμουν-δοδρον, στηριζόμενος εις την δίκην ταύτην, ητις επεραιώθη κατά την όμώφνον θέλησιν δλοκληρού κοινωνίας, ενώ δύνανται ως πολιτικός να άντιπολιτευθής τον κ. Κομμουν-δοδρον βασιζόμενος εις άλλους πολιτικούς λόγους. Η τοιαύτη τακτική του κάμνει πάντας τους άγαπώντας και ύποληπτομένους αυτών να χάσωσι πασαν καλήν ιδέαν, την όποιαν έχουνσι περί αυτου.

Όλωσ περιτόν νομίμοιεν τά άξιότιμα και περινοούστα μέλη του εν Καλάμαις νεοσυστηθέντος σωτηρίου συλλόγου «αι Φαροι» να ψηφίζωσι και να εύχωνται όπως ή Κυβέρνησις Κομμουνδοδρου, μεριμνώσα περι της καταστάσεως της έπαρχίας εκείνης, εύαρκεστηθής και λάβη όσον ενεσι πρόνοϊαν περι της κατασκευής της γεφυρούσας και του τείχους. Πρέπει να μάθωσι τά έξοχα μέλη του Συλλόγου, ότι ή γεφυρα εύρίσκειται εν τή άρχή της κατασκευής, ως ίδομεν ιδίοις όφθαλμοίς εν τώ γραφείω των δημοσίων έργων, και ότι ύφίσταται άλλη σπουδαιότερα και μάλλον επεργουσα ανάγκη του τείχους, ήτοι ή κατασκευή της δημοσίας όδοϋ από Γιαννιτζανικών μέχρις Άλμυρού, ητις όσονούπω τίθεται εις ένέργειαν. Καλόν λοιπόν ήθελεν εϊσθαι, άντι να κάτατρίβωσι τον πολύτιμον καιρόν των εις τοιαύτα γελοία ψηφίσματα

και να κουράζωσι την γλώτταν και τό έξοχον πνεύμα των δια των πολλών συζητήσεων και δημηγοριών, να καταγγίνονται εις τά έργα εκείνα, δια τά όποια προωρίσθησαν. Και ό μόν πρόεδρος του Συλλόγου Κορριωτάκης να καπνίζή ως κοτζάμπασης τό κομψόν τσιμπουκάκι του, ό Δόκτωρ των Καλαμιών Τζάνες να συντάττη επιταρίου λίγους εις τας υπερεκατοντούτιδας γραίας, ό Κώνστας Φλέσσας να βόσκη γιόπροβάτα δια της ποιμενικής του μαγκούρας, οι δε πασίγνωστοι επί ευφύλα γραμματείς του Συλλόγου Ν. Αλεβύζος και Ν. Πολυχρονόπουλος, και τά λοιπά μέλη να ξύνοουν τά νύχια των και να χάρτσουν μυϊγάς. Περιτόν εινε τά άξιότιμα μέλη του Συλλόγου να πειράζωνται τόσον πολύ και να διερεϊζώσι τό διανοητικόν των σύστημα, συζητούντες και δημηγορούντες υπέρ του καλου της πατρίδος, ενώ, αν καταγγίνωσιν εις ό,τι τους συμβουλευόμεν, θα ώφελήσωσι περισσότερο την προσφιλή των πατρίδα.

Την παρελ. Δευτεραν εδίκασθη εν τώ Πταιματοδικείω ό Μογγόλος και τράμπουκαρος Μιμής ό Κορομηλάς. Πάντες οι εκεί παρευρεθέντες έξεπλάγησαν και έσταυροκοπήθησαν δια την άπόφασιν των κκ. δικαστών, ητις κατέδικαζεν εις δεκατεσσάρων ήμερών φυλάκισιν τον Μογγόλον, όστις πρό εικοσιτεσσάρων ώρων προσμελέτησε την κατά του κ. Κουπιτώρη βανδαλικήν επίθεσιν του, και όστις και ενώπιον αυτών των δικαστών ώμίλησε δια του βαναυσωτέρου και τραμπουκωτέρου τρόπου και προσεπάθησε να έξευτελίση άξιοσεβαστον και αγαθόν διδάσκαλον. Ημεϊς σεβόμεθα τό δεδικασμένον και δέν λέγομεν τι περί αυτου, ή κοινή όμως γνώμη δυσηρεστήθη μεγαλως κατά των κκ. δικαστών και ιδίως του Εισαγγελέως κ. Μπένση, όστις προέτεινεν εις τον κ. Κουπιτώρη να συμβιβασθής μετά του Μογγόλου. Επερπεν ό τραμπουκαρος Μιμής να καταδικασθής εις 14 ετών φυλάκισιν, διότι ή κατά του κ. Κουπιτώρη δια της τραμπουκικής μαγκούρας του επίθεσις του εγένετο εκ προμελέτης, και ως έκ τούτου θεωρείται κακού-

ργημα. Εν τούτοις συμβουλευόμεν τους κκ. τιαστας να φανώνται εις τό έξης άμειλικτοι εις τοιαύτα εγκλήματα, άποδιδόμενα μάλιστα εις ανθρώπους επαγγελιομένους τον ήλικοδιδάσκαλον, εις δέ τον χαριέστατον Μογγόλον εύχόμεθα καλήν διασκέδασιν εις την νέαν του κατοικίαν.

Τό έσπερας της Κυριακής παρεστάθη υπό του ελληνικού θιάσου τό δράμα ή Μαρία Ιωάννα ή τ' αποτελέσματα της μέθης. Ό κ. Αλεξιάδης εις πολλά μέρα παρηγόησε τον χαρακτήρα, τον όποτον υπεκρίνετο, ή δέ κ. Πιπίνα δι' άδεξιών κινήσεων και κινεζικής απαγγελίας πολλάκις προύξηνσε τον γέλωτα των θεατών. Επειδή θέλομεν τό καλόν της, ως και παντός έλληνας ήθοποιου, την συμβουλευόμεν να μη παρουσιάζηται εις την σκηνήν, αν δέν διορθώση την απαγγελίαν της, διότι, όταν απαγγέλλη, νομίμοιεν ότι άκούομεν ουρλιάσματα μαχομένων γάττων. Ό κ. Κυριακός υπεκρίθη καλώς τον χαρακτήρα του διεφθαρμένου φίλου, ό δέ κ. Βούλγαρης εκινείτο ως νευρόσπαστον, και άλλο τίποτε δέν έκαμνεν ή να κινή τας χείρας του δεξιόθεν και άριστερόθεν. Μετά τό τέλος του δράματος παρεστάθη ή κωμωδία του κ. Η. Ζάννου ή ή Ανεψία του Θεου της. Η κωμωδία ήτο καλή, εν δέ τη διδασχ της διεπρεψεν ό κ. Νικηφόρος, όστις τη άληθεία τιμά την ελληνικήν τέχνην δια των σπανίων κωμικών προτερημάτων του.

Άξίειπαινον και δίκαιον πράξιν θα έπραττεν ό ύπουργός της Δικαιοσύνης, αν εύηρεστείτο να επαναφέρη εις την υπηρεσίαν τον κ. Παναγιώτην Φραγγούλην, πάτερα δυστυχοϋς πολυμμελούς οικογενείας, υπηρετήσαντα επί τριάκοντα όλα έτη εις την δημοσίαν υπηρεσίαν και διακριθέντα πάντοτε δια την τιμιότητά του και τον άκάματον ζήλον περί την εκπλήρωσιν των καθηκόντων του. Ησπεύομεν, ότι ό κ. ύπουργός δέν θα κωφεύσής προς την δικαιοσύτην αίτησιν μας, αλλά θα επαναφέρη τάχις εις την θέσιν του τον χρηστόν τούτον υπάλληλον, πράττων ούτως αγαθήν πράξιν και άνακουφίζων δυστυχή οικογένειαν.

Καθά μανθανόμεν, πολλά καταβλήονται προσπάθειαι, όπως δοθώ παρατήμα εις τον Καμπούρ-Εσέντην της Εφημερίδος, και εις τον Τιμολέοντα Άμπελά, τον μεγαλόνονον ποιητήν της Κλεοπάτρας. Η Όθωνίστρα δια χαρισιάτης επιστολής της προσεφέρθη εύγενώς να τοίς άποστείλη δύο έκ των μεγαλύτερων παρασμήμων του στήθους της.

Κατά την συνάδελφον «Ψωρον», άφίγη εις Αθήνας πρό όλλίγων ώρων εις ιταλός μουσικός, όστις δια να καταστήση τερονάς τας ώρας της φαυλοκρατίας, θα παίξη διάφορα μουσικά τεμάχια με 38 ποτήρια. Ησπεύομεν ότι ούτος χωρίς να καταβάλλη πολλάς προσπάθειας, θα λάβη μεγαλύτερον παράσημον από τον Σόριαν. «Πού ξημερόνουν οι στραβοί;» την Άγία Παρασκευήν.

Ερωτάται ό άντιμοίραχος κ. Λιάπης τί γίνεται τό κατ' ασχθεν έγγχεφιδιον εκ τινος οιοποωλείου παρά τινος χωροφύλακος; διατι δέν έστάλη, ως μας υπεσέθη, εις την εισαγγελίαν; Τον ερωτώμεν, διότι θα επανέλθωμεν.

Ερωτάται ό άξιότιμος βοηθός του β. άστυν. τμήματος κ. Δημοσθένης Δημάκης έκ του δήμου Εύας, διατι δέν κατέγχε δια τας γελοιογραφίας μας Ξύλον, ως διατάχθη επισήμως παρά της Εισαγγελίας, και δέν ενήργησε τας απαιτούμενας άνακρίσεις προς άποπεράτωσιν της καταγγελίας μας; Η άδιαφορία του μας κάμνει να πιστεύσωμεν, ότι επιθυμεί να φάγη έκ του άπηγορευμένου καρπου. Θα ιδώμεν εις τό προσεχές φύλλον.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ός βλέποσιν οι συνδρομηταί μας εξακολουθεί ή σατυρισμός των δυστροπούτων. Αν κωφεύσωσι και πάλιν οι έστράτως είδοποιηθέντες, ίδίως δε οι εν Χαλκίδι, θέλουσι σατυρισθής άνεξαιρέτως.

Κύριός τις, γνωρίζων την Γαλλικήν, Ιταλικήν, Τουρκικήν και Άραβικήν, ζητεί παραδόσεις επί μετρία άμοιβή. Η διεύθυνσις εις τό Γραφείον μας.

Χαίρε, νόθς Άλεβύζο, και Νικήτα, κι' όλοι οι άλλοι του Συλλόγου των «Φαρών». Σεις ποδ φαίνεσθε σωτηρές κ' εύεργετες μας μεγάλοι. Εισέ τούτον τον καιρόν. Χαίρετε, κι' ός λέν' οι άλλοι πώς 'ς την εποχή εκείνη του σατράπου Τζουμπελή μας εφευρήκατε σάν κτήνη...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (δικηγόρος).
Συνδρομητής Χαλκίδος.
Μα την πίστιν μου, καυμένη, δέν πς είχα δια τόσο Πολύ μπουφο και κουτό,
Να θαρρής, α' Άριστοφάνη, πώς εγώ θε να σου δώσω Για την συνδρομή λεπτό,
Καλς Ξεύρεις ποιος είμαι, ή τό στόμα μου ν' ανοίξω, Και ποιος εινε ό Άνδρέας Παπανδρέου να σου δείξω;
Εγώ είμαι δικηγόρος εδω μέσα 'ς την Χαλκίδα Με βλακειάν άρκετην,
Κι' όπου πξς, θε να με εύρης εις την καθ' εφημερίδα Τακτικόν συνδρομητήν.
Τας εφημερίδας όλας εγώ πρώτος τας συνδράμω, Επειδή με τούτο θέλω τον σοφόν κ' εγώ να κάμω.

'Αλλά άμ', Άριστοφάνη, πλησιάζη ή ήμέρα Πού θα δώσω συνδρομήν, Τότε εύθως καταλαμβάνουν ότι είμαι πρώτη λέρα... Βρίσκω μίαν άφορμήν, Και ποτέ λεπτό δέν δίνω, και μπάμ, μπουμ κανόνια ρίχνω, Και μι' αυτόν τον τρόπον πάντα την βαγαπονητία μου δείχνω.
Ετσι τό παιξα κ' έσένα και σου έγραφα «διότι» Μία σάτυρα κτυπά, Και τον Παπαγεωργίου, τον καλό μου πατριώτη, Δι' αυτά και τά λοιπά
Μιά πεντάρα δέν σου δίνω, και τά φύλλα σου σου στέλλω, Κι' από τώρα πιά σου λέγω πώς τό φύλλον σου δέν θέλω.
Πές μου, πές μου 'ς τό Θεό σου είχες και εσύ έλπίδα Να σου δώσω συνδρομή,
Άφού πάντοτε γκαρίζω σάν γαϊδουρι 'ς την Χαλκίδα, Για να πάρω μι' άραχμή;
Λοιπόν πάψε, και ποτέ σου δέν θα πάρης μι' πεντάρα Άπ' έμε τον Παπανδρέου, της Χαλκίδος την μαγάρα.

ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΕΙΟΥ ΛΑΓΩΝΟΣ ΥΦ' ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ.
Ό Γκαίτ δέν εινε τίποτε, όη ήγυρις μεγάλη, Άλλ' ούτ' ό Σαίξπηρ, ό Ουγκώ, ό Σχίλλερ και οι άλλοι Δραματικοί των Γερμανών, των Άγγλων και των Γάλλων, Των Ιταλών, των Ισπανών κι' άκόμη τώσων άλλων. Όλων αυτών τά δράματα εινε ψυχρά και κρύα, Και άναγοϋλα προξενούν εύθως και άρδια.
Εγώ, καλοί άχροαταί, όσαις φοραίς διαβάτω Κανένα δράμα απ' αυτά, άμέσως θα ξεράσω. Θα μ' ερωτήσετε γιατί;.. μα ούτ' εγώ δέν Ξεύρω... Φαίνεται όμως, φίλοι μου, πώς δέν μπορώ να εύρω Μίαν ιδέαν θαυμαστήν, όπου να με άρπάξη Άπό την γην και 'ς τον Τρελλό εύθως να με πετάξη,
Λοιπόν, σοφή όμηγυρις, τό ξακαλέγω πάλι Πώς ό Σαίξπηρος, ό Ουγκώ, ό Σχίλλερ και οι άλλοι Δέν εινε τίποτε... κι' αυτό τό επιβεβαιώνω Εις τους καλούς μας ποιητάς, και τό επικυρώνω Με της άγνης ποιήσεως την άφθαρτη σφραγίδα, Πώς εις κανένα δράμα των ιδέα μι' δέν είδα.

Λοιπόν αφήσετε αυτους, και πεταχθήτε όλοι Εις των ώραιών Άθηνών την ξακουσμένη πόλι. Εδω εινε ή ποίησις, εδω εινε ό έρωσ... Εδω τό κάθε λούλουδο, τό κάθε ένα μέρος Σάν παπαρούνα κόκκινη την ποίησιν μας στέλλει, Κ' ειν' ό καθένας ποιητής, χωρίς κι' αυτός να θέλη.
Ω! σεις ποδ έρρεμβάσατε εις του Τρελλού την βάχη, ΊΣ της Καλιρρόης τά νερά, πού ψάλλουν οι βατράχοι, Κ' ελούσατε πολλάς φοραίς τό άπαλό σας σώμα Εις του καλου μας Ίλισσού τον βουρκο και την βρωμα, Και τρώγει τό κεφάλι σας ή ποίησις σάν ψειρά, Πετάξτε 'ς τον Παρνασσό με την χρυσή σας λύρα.
Αν τόνομά σας θέλετε να μείνη 'ς τον αιώνα, Πεταξτε 'ς του Παρνασσού τον πλούσιον άγώνα, Όπου τον έκαμ' ό Μιμής, τό πρώτο παλληκάρι, Και της φιλολογίας μας τό άβυσσο λυγνάρι. Αυτός εινε τά γράμματα και ή φιλολογία, Τό δράμα, και ή ποίησις κ' ή μεγαλοφυία.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Κυτάξτε τον ευμορφο Μιμή μας πώς σας βλέπει,
 Και βγάζει πενταλόξαις δραχμούλαις απ' την τσέπη.
 Χαρά σ' εκείνον από σας που είχ' αυτή τη χαρά,
 'Από το γέρι του καλού Μιμίκου μας να πάρη
 Πέντε εκατοστάρικα κι ένα χρυσό στεφάνι,
 Που με τα ίδια γέρια του αυτός τό έχει κάνει!

Χαίρε, Μιμή δραματική, που 'ντρέπεται σαν κόρη.
 Χαίρε Μιμή, σύ που άγειρες γέρα τον Κουπιτώρη,
 'Εσύ που πρώτος έμαθες απ' όλους την άμαχα
 Και εις των τάφων των ψυχρών εορέμασες την πλάκα,
 Σύ που 'καμες τον Πετρινό, και τον Κουκάχηρη, άλλα
 Ποιήματα και δράματα απ' όλους πιο μεγάλα.

'Εξ δράματα, άχροαταί, εστάλησαν και μόνα
 Εις τον καλόν του «Παρνασσού» δραματικόν άγώνα,
 'Αλλ' απ' αυτά τά δράματα μόνον και μόνον δύο
 'Επάλεψαν για του Μιμή το πουλητόν βραβείον.
 Το ένα απ' αυτά τά δύο καλείται Τιμολέων
 Και Κλεοπάτρα τ' άλλο έν, που εινε πιο ώρατον.

'Η φίλη Κλεοπάτρα μας κι' ο φίλος Τιμολέων
 'Επάλεψαν σαν ήρωας με αίσημα γενναίον.
 'Ο Τιμολέων 'χούθηκε και άρπαξ' απ' τον χότσο
 Την φίλην Κλεοπάτραν μας, κι' άμέσως μ' ένα κλότσο
 Την έρριξε ανάσκελα, αλλά εκείνη πάλε
 'Σηχώθηκε 'ς τά πόδια της με δύναμι μεγάλη.

Τότε εϋθύς απ' τά μαλλιά κι' οι δύο άρπαχτήκαν,
 Και άνω κάτω έγιναν και έκουβαριστήκαν.
 'Αλλά άρου' επάλεψαν καλά καμπόση ώρα.
 'Η Κλεοπάτρα άναψε και παίρνει πολλή φόρα
 Και εις του Τιμολέοντα καββάλισε την βάχη,
 Και έτσι έτελείωτε ή μεταξύ των μάχη.

'Ελα λοιπόν, ω 'Αμπσλά, εσύ που έχεις κάνει
 Την φίλην Κλεοπάτραν μας, να πάρης τό στεφάνι.
 "Αχ! πόσο είνε ώμορφο!... πάρτο και φύλαξέ το,
 Και 'ς τό μαστέλλο βάλλε το και συχνοπότιξέ το,
 Για νάναι πάντοτε χλωρό, να τόχης για στολή σου,
 Παρηγοριά, έλπίδα σου και δόξη και τιμή σου!